

СПОМЕН НА КИРАНА РУПОВА СПАСОВА
/учителка/

С Никола Вапцаров се запознах в Горна Джумая през 1928 година по време на една училищна ваканция. Той беше приятел на Герасим Д. Чочев, а по това време между мен и Герасим се пораждаше едно красиво чувство - така наречената ученическа любов. Веднъж Герасим дойде с един висок слаб моряк, представи ми го за свой най-близък приятел от детинство и ученически години в гр. Банско. Чух фамилията Вапцаров. Отначало разговорът поддържаше само Герасим, но постепенно заговорихме и двамата защото открихме, че обичаме театъра и литературата.

Така на път за Банско през ваканциите Вапцаров оставаше по два - три дни в Благоевград. Когато времето беше хубаво ходехме тримата или с компания на разходка извън града, събирахме се в някоя къща, посещавахме вечеринки в читалището. Скоро открих, че Вапцаров обича да декламира защото винаги, когато бехме в компания приятелите му го караха да каже нещо за душата. Той обикновено мълчеше, но обичаше шегите и почти никога не отказваше да декламира. Помня, как с моя брат Вангел се състезаваха в декламирането на "Лудия" от Петъофи. Ние слушателите се разделяхме на две, едните повече харесваха изпълнението на Вангел, а другите - на Вапцаров. Всичко това беше придружено със смях, закачки, коментарии, както обикновено става в младежки компании.

През 1929 година аз завърших гимназия и се назначих на работа като учителка в с. Седелец - Петричко. Герасим Чочев беше вече втора година студент във Ветеринарния факултет в София. Старателни хора успяха между нас да вмъкнат червея на съмнението и така беше погребано едно голямо чувство. Измъчвана от болка и гордост, далече от близки и роднини, в глухото село аз намирах малко развлечение в кореспондиране с приятели. По това време ъж с Вапцаров се разменихме ~~ж~~ няколко писма. Той ми писа:

24 II - 1930 г. Скъпа приятелко,
Русе

Понякога стават странни работи. Случват се неща които карат човек и колкото и нихилист да бъде, да се смути, да трепне нещо от вятре и с това да дадеш някакво особено, мистично значение на случилото се. Така е и с твоето писмо. Пусна се слух тука, че ще ме откомандирват за Варна. И от това вадят заключение куриерите на флота, че ме няма вече в Русе. Ужасно нехоливи /думата не се чете/ са тези хора. Писмото обикаляло флота, но никой не ме намерил.